

ἔκειτο πρὸς βορρᾶν τῆς ἄκρας Μυκάλης, πλησίον τῆς Πιρήνης, μεταξὺ Ἐφέσου καὶ Μιλήτου, καὶ ἦτο καθωσιωμένον εἰς τὸν Ποσειδῶνα· ἀλλ' ὁ δεσμὸς οὗτος ἦτο θρησκευτικὸς μᾶλλον ἢ πολιτικὸς, ὥστε αἱ ἰωνικαὶ πόλεις ἤμασαν διὰ τῆς ἰδίας ἐκάστη ἐνεργείας καὶ ὄχι διὰ κοινῆς συμπράξεως. Μεγίστη δὲ καὶ ἀξιολογωτάτη πασῶν ἀνεδείχθη ἡ Μίλητος, μάλιστα διὸ τὸ ἐμπόριον αὐτῆς. Τὸ ἐμπόριον τοῦτο ἐγένετο ἰδίως εἰς τὸν Εὐξείνιον πόντον, εἰς τοῦ ὁποίου τὰ παράλια οἱ Μιλήσιοι ἔκτισαν περὶ τὰς ἑκατὸν νέας ἀποικίας. Ἀλλὰ καὶ διὰ ξηρᾶς αἱ ἐμπορικαὶ τῆς Μιλήτου σχέσεις ἐξετείνοντο μέχρι τῶν ἐνδοτάτων τῆς Ἀσίας. Εἶχε δὲ ἡ πόλις αὕτη τέσσαρας λιμένας καὶ ἐξαιρετὸν δύναμιν, διατελέσασα ἐπὶ τινα χρόνον τὸ μέγιστον ἑλληνικὸν ἐμπορεῖον, μηδὲ παραχωροῦσα τὰ πρωτεῖα καθ' ὅλην τὴν Μεσόγειον, εἰμὴ εἰς μόνην τὴν Καρχηδόνα. Ἐνῶ δὲ οἱ Μιλήσιοι ἐμπορεύοντο πρὸς βορρᾶν ἰδίως καὶ πρὸς ἀνατολάς, οἱ Φωκαεῖς ἐναυτίλλοντο μᾶλλον πρὸς δυσμᾶς, εἰς τὴν Ἰταλίαν, τὴν Γαλλίαν, τὴν Ἰσπανίαν καὶ τὰς νήσους τῆς Μεσογείου, ὅπου ἔκτισαν νέας ἄλλας ἀποικίας.

Πάλιν δέ, πρὸς νότον τῶν ἰωνικῶν ἀποικιῶν, ἔκειντο αἱ δωρικαί, ἀποτελοῦσαι κατ' ἀρχὰς ἐξάπολιν ὁμοσπονδίαν, περὶ τὸ κοινὸν ἱερόν τοῦ Τριοπίου Ἀπόλλωνος, τὸ ὁποῖον ὑπόυτο ἐπὶ τοῦ Τριοπίου ἢ Ἱεροῦ ἀκρωτηρίου, τοῦ ἀποτελοῦντος τὴν νοτιοδυτικωτάτην ἄκραν ὅλης τῆς μικρᾶς Ἀσίας. Αἱ μετέχουσαι τοῦ ἱεροῦ πόλεις ἦσαν ἐπὶ μὲν τῆς στερεᾶς ἡ Ἀλικαρνασσὸς καὶ ἡ Κνίδος, ἐπὶ δὲ τῶν νήσων ἡ Κῶς καὶ αἱ τρεῖς τῆς Ρόδου πόλεις, Λίνδος, Ἰαλυσοὺς καὶ Κάμειρος, διότι ἡ πόλις Ρόδος δὲν ἐκτίσθη εἰμὴ πολὺ βραδύτερον, τῷ 408 πρὸ Χριστοῦ. Ἀλλ' ἡ Ἀλικαρνασσὸς ἀπεκλείσθη ἔπειτα τοῦ κοιντοῦ ἱεροῦ, διὰ τινα πρὸς τὸν Ἀπόλλωνα ἀσέβειαν ἑνὸς τῶν πολιτῶν αὐτῆς· ὥστε ἡ ὁμοσπονδία ἔμεινε πεντάπολις. Ὑπῆρχον δὲ περὶ τὰς χώρας ταύτας καὶ ἄλλαι πολλαὶ δωρικαὶ πόλεις, καίτοι μὴ μετέχουσαι τοῦ κοιντοῦ ἱεροῦ· ἐπὶ μὲν τῆς στερεᾶς ἡ Μύνδος, ἡ Φάσηλις, ἐπὶ δὲ τῶν παρακειμένων νήσων ἡ Ἀστυπάλαια, ἡ Κάλυμνα, ἡ Νίσυρος, ἡ Κάρπαθος, ἡ Σύμη, ἡ Τῆλος, ἡ Κάσος, ἡ Χαλκεία καὶ ἄλλαι.

Πᾶσαι αὗται αἱ ἀποικίαι, μάλιστα δὲ αἱ ἰωνικαί, καὶ κατὰ δεῦτερον λόγον αἱ αἰολικαί, ἐπέδωκαν ὄχι μόνον εἰς τὴν ἐμπορίαν καὶ τὴν ναυτιλίαν ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ποίησιν, τὸν πεζὸν λόγον, τὴν φιλοσοφίαν καὶ τὴν τέχνην· περὶ τὰ πλεῖστα δὲ τούτων ἡσυχόθησαν καὶ ἠδδοκίμησαν πρωιμώτερον τῆς κυρίως Ἑλλάδος, ἰδίως διότι ἔλαβον πρωιμωτέραν σχέσιν μετὰ τοῦ ἀρχαιότερου ἀνατολικοῦ πολιτισμοῦ. Οἱ ἀρχαιότατοι ἐπικοί καὶ λυρικοὶ ποιηταὶ ἀνήκουσιν εἰς τὰς ἀποικίας ταύτας ἢ εἰς τὰς πρὸς ἐκείνας συγγενεστάτας νήσους τοῦ Αἰγαίου πελάγους· Ὅμηρος, Στασίνοσ, Ἄσιος, Λέσχησ, Πείσανδροσ, Ἀρχίλοχοσ, Ἀλκαῖοσ, Σαπφώ, πλεῖστοι ἄλλοι. Ἀλλὰ καὶ ὁ πρῶτοσ, ὡσ λέγεται, γράψασ εἰς πεζὸν λόγον, ἐν τῇ ἕκτῃ πρὸ Χριστοῦ ἑκατονταετηρίδι, Φερεκύδησ, ἐγεννήθη εἰς Σῦρον, Ἴων λογιζόμενοσ τό τε γένοσ καὶ τὴν παιδείαν· ἀρχαιότατοσ δὲ λογογράφοσ, ὡσ ὀνομάζοντο μέχρι τοῦ Ἡροδότου οἱ ἱστορικοὶ, ἦτο Κάδμοσ ὁ μιλήσιοσ· καὶ ὀνομαστότατο ἐπίσημῃ ὑπῆρξαν ὁ μιλήσιοσ ὠσαύτωσ Ἐκαταῖοσ καὶ ὁ λέσβιοσ Ἑλλάνικοσ, ἂν καὶ τὰ συγγράμματα αὐτῶν δὲν περιεσώθησαν εἰς ἡμᾶσ. Ἐνταῦθα πρὸσ τούτοισ ἐγένοντο, ἐν τῇ ἕκτῃ ἑκατονταετηρίδι, τὰ πρῶτα τῆσ ὑψηλοτέρασ φιλοσοφίασ δοκίμια, ἧτισ ἀνηρσύνησε τὴν ἀρχὴν τῶν πραγμάτων καὶ παρεξετράπη μὲν εἰσ πολλὰσ πλάνασ ἀλλὰ διὰ τοῦ ζητητικοῦ αὐτῆσ πνεύματοσ προπαρασκευάσε τὴν ὁδὸν τῆσ βραδύτερον ἐπελθοῦσῃσ ἀληθεστέρασ ἐπιστήμησ· διότι Θαλῆσ ὁ μιλήσιοσ ὑπῆρξεν ὁ πατήρ τῆσ ἰωνικῆσ φιλοσοφίασ, Σάμιοσ δὲ ἦτο ὁ Πυθαγόρασ, ὁ πατήρ τῆσ ἰταλικῆσ σχολῆσ, καὶ Κολοφώνιοσ ὁ Σενοκράτησ, ὁ τῆσ ἐλατικῆσ φιλοσοφίασ ἀρχηγέτησ. Ἐνταῦθα ἐπὶ τέλοσ παρήχθησαν τὰ πρῶτα τῆσ ἀρχι-

